

KATE BATEMAN

BEZOHLÁDNÍ
SÚPERI

Vyzývavá korist

Objavovali vášeň a prekvapila ich láska

IKAR

KATE
BATEMAN

*Vyzývavá
korist'*

Preložila Miroslava Molnárová

IKAR

Kate Bateman
A DARING PURSUIT

Text Copyright © 2022 by Kate Bateman
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.

Translation © 2025 by Miroslava Molnárová
Cover design © by Danielle Christopher
Cover illustration © by Alan Ayers
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0173-2

Wrth gicio a brathu mae carida yn magu.
(Zatiaľ, čo sa kopú a hryzú, rodí sa medzi nimi láska.)

staré waleské príslovie

Prvá kapitola

Lady Carys Daviesová sa obliekla na stretnutie s človekom, ktorý ju vydieral, rovnako škandalózne ako na každú inú spoločenskú udalosť.

Šaty jej slúžili ako brnenie i zbraň. Hoci neprichádzalo do úvahy, aby ho rovno zabila, hoci by si to rozhodne zaslužila, jestvovala aspoň malá nádej, že dnes svojím zovňajškom privodí svojmu trýzniteľovi Christopherovi Howovi mŕtvicu.

A keby pohľad na jej takmer úplne odhalené telo vyvolalo nejakú reakciu aj u nevyliciteľne úsečného Tristana Montgomeryho... To by bol skutočne príjemný bonus. Považovala to však za krajne nepravdepodobné.

Reči sa začali trúsiť už v okamihu, keď s Rhysom zastali na vrchole schodiska vedúceho do plesovej sály.

„Zase si vyvolala senzáciu,“ brat sa na ňu šibalsky uškrnul.

Vyriekol to pobavene a zhovievavo. Carys premohol dôverne známy pocit vďačnosti za svojho bezstarostného súrodenca.

„Presne to mám v pláne,“ zašepkala mu a zazubila sa. „Načo chodiť na večierok, ak si ťa tam nikto nevšimne?“

Výdych, nádych. Len pokoj a usmievaj sa.

Carys Daviesová sa na verejnosti správala bezstarostne a očarujúco. Ako dievča, ktorému nezáležalo na názore iných. Nikto by si ani nepomyslel, že v skutočnosti ju prenáha panika a neistota. Ani len jej bratia.

Najmä oni nie.

Mysleli si, že ju neuveriteľne baví neustále šokovať spoločnosť svojimi módnymi výstrelkami. Nebola to však celkom pravda. To, ako sa dnes obliekla, ba vlastne i všetky ostatné róby, v ktorých sa objavovala v posledných dvoch sezónach, volila veľmi uvážlivo s cieľom odpútať pozornosť. Ak ľudia klebetili o tom, ako sa obliekla, či skôr neobliekla, nikomu už ani nenapadlo pýtať sa na iné hlúposti ako napríklad: *Prečo si si ešte nevybrala manžela?*

Carys zbadala svoju najlepšiu priateľku Frances Roquovú a potiahla Rhysa za rameno. „Aha, tamto je Frances. Poďme za ňou.“

Miestnosť hýrila pestrofarebnými kostýmami. Tlačili sa tam mníšky a mnísi, pastierky oviec a kominári. Niektorí hostia, rovnako ako ona, si vybrali klasické postavy z obdobia antiky. Vestálky, panenské kňazky, sa chichotali v rohu sály pri rytierovi v plnej zbroji a v Bakchovi, bohovi vína s vencom z viniča na hlave, spoznala lorda Burlingtona.

Jej kostým bol však bezpochyby zo všetkých najpozoruhodnejší. Priesvitná biela látka jej zakrývala iba jedno plece, ľavé zostalo úplne odhalené. Tunika v gréckom štýle jej prechádzala krížom cez trup a splývavo dopadala v záhyboch až na zem. Široký strieborný opasok jej obopínal pás a ladil s tulcom na šípy rovnakej farby, ktorý mala na chrbte. Vo vlasoch sa jej vynímal polmesiac obklopený galaxiou hojdajúcich sa striebnistých hviezd.

Všetci prítomní si skrytí za vejarmi šepkali, aký prieľadný je materiál jej šiat. Lámali si hlavy nad tým, či je to

skutočne jej nahá pokožka, ktorú zahliadli zakaždým, keď sa pohla, a či azda nezbadajú aj odhalený prsník.

V skutočnosti bol jej kostým majstrovským dielom provokatívnosti a klamu. Krajčírka Madame de Tourville jej ušila pod kostým ešte jedny šaty telovej farby. Carys bola vlastne rovnako zahalená ako všetky ostatné ženy v miestnosti, no jej odev budil dojem škandalóznej priesvitnosti. Všimla si, ako na ňu zopár mužov žmúri v márnom pokuse vidieť cez látku jej šiat.

Keď prechádzala s Rhysom cez zástup ľudí, usmiala sa ešte žiarivejšie.

„Vyzeráte úchvatne, Afrodita!“ zhíkol lord Caseby a už sa skláňal, aby jej pobožkal ruku.

Carys sa mu so zvonivým smiechom vymanila z dosahu, skôr než jej stihol pritlačiť pery na hánky.

„Aká krásna Aténa!“ usmial sa plukovník Brant a monokel na retiazke sa mu zahmlil, keď si ho priložil k oku podliatemu krvou.

Carys iba zatrepotala mihalnicami a svižne sa brala preč.

Frances sa obliekla ako predavačka kvetín. Na krku mala na stužke zavesenú drevenú debničku s kytičkami. „To je kostým bohyně Minervy?“ zadumane sa zamračila.

„Diany, bohyně lovu a mesiaca.“

„Ach! To vysvetľuje tie hviezdy.“ Frances prechádzala pohľadom po priateľkinom zložitom účese a usmiala sa. „Ako si docielila, že sa takto pohodávajú?“

„Každá jedna je drôtikom pripevnená k vlasom.“ Carys potriasla hlavou a jej kovová aureola sa zablyšala ako húd striebnistých rybičiek.

„Dômyselné. Ale prosím ťa, povedz, že pod tými šatami ešte voľačo máš.“

„Myslíš parfum?“ zažartovala Carys.

Rhys vedľa nej sa zarehotal. „Odchádzam si zahrať karty. Snaž sa vyhnúť problémom. A ak sa už nemôžeš správať slušne, buď aspoň obozretná.“

„Zdá sa mi, že si práve vyslovil neoficiálne motto rodiny Daviesovcov,“ zasmiala sa Carys a zamávala mu na rozlúčku.

„Vieš, ako to myslím,“ zašepkala Frances. „Máš niečo na tých najchúlostivejších častiach tela?“

Carys stíšila hlas a s rovnakým teatrálnym tónom priateľke odvetila: „Ak sa pýtaš, či mám na sebe korzet, spodnú košieľku a nohavičky, tak áno. Pravdaže ich mám.“

Frances si vydýchla. „Och, chvalabohu! Vieš, že kráčaš po veľmi tenkom ľade.“

„Pchá! Je tu množstvo odvážnych kostýmov,“ zaprotetovala.

„Ale ty si jediná slobodná dáma, ktorá si to dovoľila. Vydaté ženy a vdovy sa môžu obliecť provokatívnejšie, no teba nechráni manželovo priezvisko.“

„Ja žiadneho manžela nechcem,“ vyhlásila Carys rozhodne. „Preto som si vybrala kostým Diany. Aj ona prisahala, že sa nikdy nevydá.“

Frances pokrútila hlavou. „Nechápem, prečo máš proti manželstvu takúto averziu. V škole sme predsa spoločne snívali o svojich budúcich manželoch. Čo sa zmenilo?“

„Zopár takých mužov som stretla,“ utrúsila Carys sucho. Priateľka zagúľala očami. „Nie všetci sú zlí. Hádam ťa ešte stále nemrzí, že Christopher Howe požiadal o ruku Victoriu Jenningsovú a nie teba? Veď sa to stalo pred dvomi rokmi.“

Carys rýchlo potlačila znechutenú grimasu. „Nie, prisahám, že to ma vôbec nemrzí. Nech si ho Victoria pekne má.“

Neklamala. Kedysi sa jej Howe naozaj páčil, no teraz sa jej pri predstave stretnutia s ním dvíhal žalúdok. Žiaľ, dnes večer sa mu vyhnúť nemohla.

„A čo lord Ellington?“ prehodila Frances. „Je veľmi milý.“

„To je, ale ja sa na manželstvo ešte necítim pripravená.“
Možno ani nikdy nebudem, a to všetko vinou Howa.

„Niekdže tu sa určite nachádza muž ako stvorený pre teba,“ riekla Frances presvedčene. „Nájdeš ho presne tak, ako som ja našla svojho Jamesa.“

Frances sa až po uši zamilovala do dôstojníka kavalérie Jamesa Sinclaira. Dvoril jej už takmer tri mesiace a očakávalo sa, že čoskoro ju požiada o ruku.

„Ktovie?“ usmiala sa Frances zasnívane. „Možno sa tvoj budúci manžel nachádza tu na tomto večierku.“

„No to určite!“ sarkasticky prehodila Carys.

Frances pokrčila plecami a obe sa rozhliadli po tanečnom parkete. Carys potlačila povzdych, keď zbadala svojho najstaršieho brata Gryffa a jeho novomanželku Maddie vo víre valčíka. Mali oči iba jeden pre druhého.

Aj Frances sa na nich zahľadela. „Teraz, keď sa Gryff oženil s Montgomeryovou, myslíš, že sa ukončí odveká zvada medzi Daviesovcami a Montgomeryovcami?“

Carys pohrdavo odfrkla. „O tom pochybujem. Päť storočí nepriateľstva sotva vymaže jedna malá svadba. Je to ako vojna ruží, ba horšie.“

„Myslela som si, že vojnu ruží ukončila práve svadba. Nepochádzala náhodou matka Henryho Tudora z rodu Lancasterovcov? Keď si vzal za manželku yorskú princeznú, rodiny to zjednotilo a krviprelievanie sa skončilo.“

„Na krviprelievaní nie je nič zlé. Aspoň sa človek nenudí.“

„Keď si teraz Gryff vzal Maddie za ženu, rozpory medzi vami možno pominú.“

Carys ju počastovala ľútostivým pohľadom. „Toto na tebe zbožňujem, Frances. Si taká optimistická! Ja skôr očakávam, že sa všetko ešte zhorší.“

„Prečo?“

„Lebo teraz budú mať Daviesovci a Montgomeryovci ešte viac príležitostí stretávať sa. Napríklad na tom večierku na počesť Gryffa a Maddie, ktorý sa bude konať koncom mesiaca. Dokážeme si s Montgomeryovcami liezť na nervy, aj keď nás delí poriadna diaľka a most cez rieku. Lenže Gryff teraz pozval všetkých rovno na Trellech Court, aby sa celý týždeň spoločne zúčastňovali na rôznych aktivitách.“

„Ale veď to má byť predsa prejav dobrej vôle, nie?“

„Mne to skôr pripomína otvorený oheň pri sude s pušným prachom.“

Frances sa jemne nadýchla vône kytiek zo svojej debničky a ukradomky pozrela do strany. „Predpokladá sa, že tam bude aj Tristan.“

Carys sa zachmúrila, keď začula, ako opatrne to priateľka vyslovila. Snažila sa o nevinný tón, no ona vedela svoje. Frances si síce hovala v blaženej nevedomosti, ak išlo o priateľkine problémy s Christopherom Howom, ale o Carysinej dlhotrvajúcej posadnutosti svojím cynickým susedom vedela úplne všetko. „Asi áno. A čo má byť?“

„Vždy som si myslela, že z vás dvoch by bol skvelý pár. Isteže, keby ste neboli zaprisahanými nepriateľmi.“

Carys sa neovládla a vyprskla. „Ja? A Tristan? Zošalela si? Kde si na niečo také vôbec prišla?“

„Videla som ťa s ním,“ riekla Frances jednoducho. „Usmievaš sa na mužov, ale pri Tristanovi doslova žiaríš. Akoby si v jeho prítomnosti odrazu ožila. Ste ako oheň a ľad.“

„To bolo fakt príšerne poetické,“ podarilo sa jej odfrknúť. Úporne skrývala, ako ju toto náhle odhalenie ohromilo. Už zabudla, aká vie byť jej priateľka vnímavá. „Medzi mnou a Tristanom nikdy nič nebude. Jeho iba teší, keď mô-

že nad niekým ohrňať nos. To je všetko. Hneď po Bonapartovi som jeho druhý najobľúbenejší protivník.“

Frances pokrčila plecami. „Možno na večierku stretnáš niekakeho iného milého nezadaného muža.“

Carys už otvárala ústa, aby zaprotestovala, no jej priateľka znova prehovorila.

„Veľmi dobre viem, ako flirtuješ so všetkými príslušníkmi mužského pohlavia od sedem do sedemdesiat rokov, ale viem aj to, že nikoho z nich vôbec neberieš vážne. Carys, sľúb mi, že si niekoho nájdeš. Na svete je určite viac dobrých mužov, ako je môj James. Chcem, aby si bola rovnako šťastná ako ja.“

Priateľka sa na svet pozerala s nevinnou naivitou a Carys nemala to srdce vziať jej ilúzie tým, že by jej odhalila, ako nehanebne sa k nej Christopher Howe zachoval. Namiesto toho sa na ňu žiarivo usmiala.

„Dobre, zlatko, pokúsím sa o to, hoci mám podozrenie, že si si našla jediného slušného muža v celom Anglicku.“

Frances pozrela krížom cez miestnosť a usmiala sa. „Aha, tamto je! Aj s Tristanom Montgomerym.“

Carys sa rozbúšilo srdce, no prinútila sa hneď neotočiť a nepozrieť sa naňho. Obracala sa veľmi pomaly, v duchu sa pripravovala na to, že ho uvidí. Zočít Tristana Montgomeryho sa jej zdalo rovnaké ako skočiť do ľadového potoka na waleskom vidieku. Človek sa na to jednoducho musel dopredu pripraviť.

Srdce sa jej pri pohľade na jeho impozantnú postavu jemne zatrepotalo. Stál vedľa Francesinho nápadníka. Tí dvaja sa od seba už viac ani líšiť nemohli. James býval vždy veselý, úsmev mu neschádzal z pier a do očí mu ustavične padala neposlušná hnedá ofina. Pripomínal jej hravého kokeršpaniela. Aj sa tak správal, ako psík vždy pripravený

vás rozveseliť. Pokožku mal červenkastú, zjavne po nejakej fyzickej námahe, jazde na koni alebo po krikete.

Naopak, Tristan stelesňoval nehybnosť a tichú sebakontrolu. Cynickému pohľadu jeho modrých očí nikdy nič neuniklo, ale to, čo si myslel, sa z nich vyčítať nedalo.

Ako vždy, pôsobil trochu unudene, akoby mu táto zbytočná veselica iba prekážala vo vykonávaní čohosi oveľa dôležitejšieho. Ako napríklad prebudovať celý svet od základov a urobiť v ňom poriadok. Z jeho vysokej postavy sršala nenútenosť a svaly črtajúce sa pod tmavým večerným sakom nepochybne svedčili i o jeho fyzickej sile.

Bol to muž plný protikladov. Prísne ostré črty tváre narúšali pery ako stvorené na hriech. Jeho ľadové oči ju vždy dokázali poriadne rozpáliť.

Sama netušila, prečo tak zúfalo túži po jeho uznaní. Rhys mal pravdu, keď jej povedal, aby sa uspokojila s bohatým zástupom ostatných mužov, ktorí ju slepo obdivovali. Na Tristanovi ju však vábila práve tá jeho neprístupnosť. Jeho chladná rezervovanosť pre ňu predstavovala výzvu.

Ostatní muži si o nej mysleli, že je očarujúca a zábavná. Iba on nie. Túto anomáliu si nemohla nevšímať. Až príliš často myslievala na to, ako by mu na tvári vyčarila ozajstný úsmev alebo hocijaký iný výraz namiesto cynicky pobaveného úškrnu.

Musela si priznať, že ich odvekú nevraživosť si poriadne užívala. Odjakživa ho veľmi rada provokovala. Frances vždy podotýkala, že svet potrebuje rovnováhu, a tak to bolo i s nimi – jej horúcu ľahkovážnosť dokonale vybalansovala Tristanova chladná, logická existencia. Ktovie, či by sa svet nezrútil, keby sa oni dvaja raz na niečom zhodli.

Nenápadne si ho prezerala. Odjakživa ju fascinovali jeho dlhé prsty a široké dlane. Celkom dobre si ho vedela

predstaviť, ako drží ceruzu pri náčrte svojich architektonických zázrakov. *Alebo ako jej tými rukami kľže po tele...*

Nie!

Prípravy na Gryffovu svadbu s Maddie trvali celý uplynulý mesiac a počas toho obdobia s ňou sotva prehovoril. Ani sa jej len poriadne nedotkol. Vždy to boli iba letmé neosobné dotyky. Napríklad, keď ju pred pár týždňami zachytil na jednom večierku, aby ju zachránil pred pádom. Netušil, že doňho vtedy nevrazila náhodou. A úchytkom sa dotkli plecami, keď prechádzali počas obradu v kostole popri sebe cez uličku, ale napokon si sadli každý na opačnú stranu.

Carys si na svadbu obliekla sivozelené šaty. Už roky si nič také slušné neobliekla, no zdalo sa, že ani to sa Tristanovi nepozdávalo. Začínala si myslieť, že nech robí čokoľvek, nikdy ho nezaujme.

Možno dnes večer bude mať viac šťastia a trochu drzé-
ho podpichovania prinesie ovocie.

Druhá kapitola

Tristan Montgomery sa musel veľmi premáhať, aby ho nerozptyľoval škandalózny zjav lady Carys Daviesovej stojacej na opačnej strane plesovej sály a sústredil sa na svojho najlepšieho priateľa Jamesa Sinclaira.

Stačil mu krátky pohľad na ňu, ako stojí navrchu schodiska ako polonahá bohyňa, a srdce mu zamrelo. V celom jeho tele sa rozhorelo pobúrenie – rozhodne nešlo o vášeň.

Väčšinu svojho dvadsaťsedemročného života si cibril umenie nevšímať si ju, tváriť sa ľahostajne a bez záujmu, hoci jej poburujúca prítomnosť v miestnosti doslova vyvolávala v jeho tele mravčenie.

Podľahol pokušeniu a znova na ňu úkosom pozrel.

Preboha, za koho sa to prezliekla?! Za lady Godivu?

Šaty mala skrz-naskrz priehľadné. Akoby Botticelliho Venuša vystúpila zo svojej mušle a obliekla si spodnú košieľku utkanú z pavučiny. Vlastne sa s tým obliekaním ani nemusela unúvať, keďže ju ten odev takmer vôbec nezakrýval. Na prsiach sa jej blyštal striebřistý poprašok a výstrih mala taký hlboký, akoby sa ponúkala priamo bohom.

Na čo jej bratia vôbec mysleli, keď jej takejto odhalenej dovoľali ísť do spoločnosti? Každý muž v sále bezpochyby premýšľal nad tým, čo by uvidel, keby sa jej šatám prizrel zblízka.

Tristan musel potlačiť nutkanie preraziť si cestu pomedzi zástup jej obdivovateľov, prehodiť jej cez odhalené plecia svoj plášť a odviesť ju do svojho koča.

Celkom presne netušil, čo by tam s ňou potom robil.

Asi by jej naplieskal zopár na zadok za to, ako bláznivo sa správa. Nieкто to dievča predsa musel dať do laty.

Obliala ho horúčava a začal päste.

Nie. Naplieskať na zadok by jej nemohol. To by bol veľmi zlý nápad. Urobil by obrovskú chybu, keby sa jej dotkol. Nemohol na ňu položiť ruku. Jednoducho by na nej nenechal nitku suchú a poriadne by jej šaty skritizoval.

Nenechať nitku suchú – to pôsobilo fakt hlúpo. Čo tým vlastne chcel povedať? Veď mala na sebe iba zopár tenkých kúskov mušelínu. Keby boli mokré, videl by úplne všetko...

„Tristan, počúvaš ma vôbec?“

Napokon ho zo zamyslenia vyrušil Jamesov pobavený tón. „Prepáč. Iba som žasol nad gurážou tej červenovlasej divošky.“ Nespokojne tľoskol jazykom. „Bratia jej dávajú až prílišnú voľnosť.“

„Veru, udivuje ma, že sú s Frances také dobré priateľky. Veď sú úplne rozdielne.“

Tristan sa zamračil. Carys mala na svojej sýtočervenej hrive pripevnené čosi, čo pripomínalo roj kovových včiel. Dráždil ho jej pehavý nosík, široký úsmev a to, ako jej zelené oči zažiarili, keď pohodila hlavou dozadu a zasmiala sa na niečom, čo jej povedala Frances.

Neprijímne mu zovrelo hruď.

„Rád by som zostal s Frances chvíľu osamote,“ oznámil mu priateľ. „Mohol by si zatiaľ robiť Carys spoločnosť? Stretneme sa o pätnásť minút pri kartách.“

Tristan potlačil povzdych. Dofrasa, vonkoncom netúžil dostať sa do jej bezprostrednej blízkosti! Len s vypätím

všetkých síl sa tváril, že si vôbec neuvedomuje, keď sa objaví v miestnosti, hoci okamžite vycítil jej prítomnosť. Len s námahou udržal ruky pri tele a nezahrabol nimi do tých ohnivých vlasov, aby zistil, či sa popáli rovnako, ako keď sa im stretnú pohľady.

Vedel, že áno. A s ohňom by sa nemal zahrávať.

Rezignovane sa na Jamesa usmial a privolil. „Iste.“

Carys sa rozhliadla po celej sále, snažila sa zistiť, kde je Howe. Zbadala ho zabratého do živej debaty s lordom Hollandom, politikom na strane whigovcov so značne radikálnymi názormi. Stiahlo jej žalúdok. Stretnúť sa s ním však mala až po polnoci, takže jej ešte stále zostával čas trochu sa zabaviť.

Frances sa ospravedlnila a vybrala sa na dámsku toaletu. Carys znova začala pohľadom prečesávať miestnosť, tentoraz mala na muške Tristana. V tej tlačnici sa jej kdesi stratil. Zbadala jeho tety, Constance a Prudence, sedeli neďaleko kartárskej miestnosti, no jeho tam nevidela.

Vtom začula jeho hlboký hlas rovno za sebou. Srdce jej poskočilo od vzrušenia.

„Výdavky za tvoju garderóbu sa už stali legendárnymi, lady Carys, ale za tento výtvor si určite veľa nezaplatila. Z tejto látky by sotva vyšla vreckovka.“

Doparoma! Ako sa mu podarilo k nej takto prikradnúť? Prekliaty chlap!

Otočila sa a zbadala ho sčasti schovaného za stĺpom. Obočie mal cynicky nadvihnuté a čakal na jej odpoveď. Carys sa snažila vôľou prinútiť svoje srdce, aby sa upokojilo.

„V skutočnosti sú práve toto najdrahšie šaty, v akých som sa dosiaľ ukázala.“

„To nemôže byť pravda!“

„Och, veru je!“ Zachcelo sa jej ho bezbreho provokovať. Pohládila si látku tiahnucu sa cez jej plece a na svoje potešenie zbadala, že ten pohyb sleduje. Skĺzla rukou ešte nižšie k nebezpečne odhaľujúcemu výstrihu.

Preglgol.

„Ide o jednu z najdrahších látok na svete,“ zapriadla. „Pochádza z Bengálska. Väčšina mušelínu má hustotu sto až stopäťdesiat nití na centimeter, ale tento ich má až štyristo. Je taký jemný a tenučký, že stometrové balenie by prešlo skrz prsteň.“

Naklonila sa k nemu. „Počula som raz príbeh o tom, ako mogulský cisár vyhrešil svoju dcéru za to, že sa objavila na verejnosti nahá, hoci mala na sebe sedem vrstiev tejto látky.“

Tristan nadvihol zrak a pohľady sa im stretli. Srdce jej vzrušene poskočilo.

„Koľko vrstiev máš ty?“

Vyjavene otvorila oči a venovala mu nevinný pohľad. „Ja? Iba päť.“

Zbadala, ako začal zuby. Zahryzla si do pery, aby sa nerozosmiala. Bavilo ju takto ho provokovať a skúšať jeho hranice.

„Zaprisahala si sa neustále vyrábať škandály, lady Carys?“ zavrčal.

„Ts-ts, keby som chcela niekoho skutočne šokovať, vzala by som si príklad z knihy vojvodkyne Kingstonovej. Tá sa pred šesťdesiatimi rokmi vybrala na maškarný ples benátskeho veľvyslanca ako Ifigénia s jedným prsníkom úplne odhaleným. A intímne partie jej zakrývali iba listy viniča. Kráľa načisto očarila.“

Tristan sa nahol do strany a zapozeral sa na jej tulec so šípmi. „Predpokladám, že si tu za Dianu.“

Prikývla. Bola presvedčená, že on jediný správne odhadne jej prestrojenie. „Áno. Alebo za Artemis, podľa toho, ktorej mytológii dávaš prednosť, rímskej alebo gréckej.“

To, že si vybrala Dianu, bohyňu lovu vyzbrojenú šípmi, schopnú brániť sa a spôsobovať nepriateľom bolesť, bolo vlastne aj dobrou iróniou. Carys by si tieto schopnosti rozhodne želala mať. Isteže, Diana stelesňovala panenskú bohyňu a k panenstvu sa, žiaľ, Carys po nepríjemných skúsenostiach s Howom už hlásiť nemohla. Išlo však iba o kostým. Všetci sa mohli obliecť ako chceli, nie podľa toho, kým boli.

Potlačila chmúrne myšlienky a dovolila si hriechne potešenie popásať sa pohľadom po Tristanovom kostýme rovnako, ako si ju predtým prezeral on.

Aj on mal na sebe tuniku. Na oboch stranách ju mal pripevnenú zlatými sponami. Ramená mal odhalené. V ústach jej vyschlo, keď očami prechádzala po jeho dlhých svalnatých rukách. Pokožku mal nezvyčajne opálenú – pravdepodobne vďaka mesiacom stráveným cestovaním po Európe. Pri pohľade na jeho silné šlachovité predlaktia sa jej trochu zatočila hlava.

Skĺzla pohľadom nižšie na kožený opasok na jeho bokoch, a potom ešte nižšie. Skladaná látka sa mu končila nad kolenami. Kto by si pomyslel, že by sa jej mohli páčiť niečo kolená? Kto vie, či pod ňou niečo mal.

„Zdá sa, že aj ty si sa prezliekol za niekoho zo staroveku,“ prinútila sa povedať.

„Áno, zatiaľ však nikto neuhádol, kto som.“

„Zeus určite nie, chýba ti blesk. A nie si ani jeden z tých nudných filozofov, Platón ani Sokrates,“ vyratúvala Carys, snažiac sa uhádnuť jeho prestrojenie. Tristan by sem nikdy neprišiel prezlečený len tak za hocikoho. Musel to byť niekto brilantný, talentovaný, kto si zaslúžil obdiv...

„Si nejaký architekt,“ opáčila.

Zľahka nadvihol obočie – mohlo to značiť prekvapenie. Alebo ho rozbolelo brucho? Pri ňom si človek nikdy nemohol byť ničím istý.

„Si Palladio?“ spýtala sa napokon seabavedome.

Zvlnil pery do úsmevu. „Presne tak. Ako si to uhádla?“

Keby sa prezradila, že sa zaujíma o každý aspekt jeho existencie, podpísala by si svoj ortieľ. Preto sa zatvárila znudene.

„Si veľmi predvídateľný, Montgomery. Nikdy by si si nevzal hocijaký kostým len tak zo zábavy. A keďže ťa zaujíma architektúra...“ nenútene mávla rukou na stĺpy a lomené striešky okolo nich. Toto gesto ho určite rozčúli. „...vedela som, že budeš niekto vážený.“

Návnadu jej nezhltoľ. „Aj ty si dosť čitateľná.“

„To veru nie som!“

Myklo mu kútikmi úst. „Ale áno, veruže si. Stavil by som sa, že si oblečieš niečo, vďaka čomu si budú ostatné slobodné dámy zúfať.“

„Ako to myslíš?“

„Aké šance nájsť si tu manžela asi majú, keď sem prídeš v tomto? Všetci prítomní džentlmeni visia na každom tvojom slove. Mala by si konečne ukončiť túto frašku a za jedného z nich sa vydať.“

Carys potlačila povzdych. Irónia, že šokujúcou garde-robou chcela nápadníkov odplašiť, no napokon sa dočkala opaku. Poburujúce množstvo mužov považovalo jej rebéliu za fascinujúcu. Túto sezónu už odmietla tri žiadosti o ruku.

„Ale ty nie, ty mi na perách nevisíš,“ povedala, aby odpútala pozornosť od nežiaducej témy manželstva.

Tristan sa jej posmešne uklonil. „Naopak. Tvoje slová považujem za nesmierne zábavné. Naposledy sme sa spolu zhovárali o kurtizánach, ak si dobre spomínam.“

Pri tej spomienke zrumenela. Tú škandalóznú tému vytiahla, aby ho vyprovokovala na nejakú reakciu. A ako vždy sa chytila do vlastnej pasce.

Podarilo sa jej ľahostajne myknúť plecami. „Ty už o mne aj tak máš veľmi nízku mienku, preto sa spolu môžeme pokojne zhovárať aj o škandalózných témach.“

Zadržala dych a dúfala, že bude protestovať, no neurobil to. Nálada jej poklesla.

„Aj dnes večer máš pripravenú nejakú zvlášť neslušnú tému, ktorú by sme mali prebrať?“ opýtal sa.

Tváril sa zdvorilo a ľahostajne ako vždy, no akoby v jeho modrých očiach zbadala záblesk provokácie. Nie, istotne sa jej to iba zazdalo, pretože po tom veľmi prahla.

„Možno by sa ti páčilo, keby som ti opísal, aké šaty nosia kurtizány v Benátkach, aby si ich potom mohla napodobniť.“ Pohľadom rýchlo šibol po jej odvážnom odeve a dodal: „Hoci musím povedať, že toto sa k tomu naozaj veľmi približuje.“

Skutočne si ju doberal! Zachvela sa, keď si uvedomila, kam nasmeroval ich rozhovor. Zo všetkých síl sa snažila, aby na nej nezbadal, ako ju jeho necudné narážky rozpálili.

„Máš s benátskymi kurtizánami nejaké skúsenosti?“ skúsila.

„Mám. Dosť na to, aby som ti poslužil.“

Jeho dvojzmyselné slová ju ohromili a v bruchu pocítila vzrušujúci záchvev. Myslel to tak, že by jej poslužil tým najškandalóznejším spôsobom?

Určite to tak nemyslel. Tristan Montgomery by s ňou neflirtoval, ani keby bola poslednou ženou v celom Anglicku.

Ešte stále v hlave pátrala po vhodnej odpovedi, keď jeho pozornosť upútala skupinka hostí neďaleko nich. Jeho príťažlivú tvár narušil chmúrny výraz.